

๑๕๗

วิวาห์ครึ่งโครง อลเวงสลบคู่

鸳鸯相报何时了

2

ไปคู่เจิงซวง 白鹭成双

เขียน

เสี่ยวหว่า

แปล

การอ่านดีจากรากเหง้าชีวิต

คำนำสำนักพิมพ์

สวัสดีอีกครั้งที่ระลึกขอบคุณผู้อ่านทุกท่าน เป็นอย่างไรกันบ้างคะกับเรื่องวิวาห์ครั้นเครง อลเวงสลัปเดต เล่ม 1 ครั้นเครงตามที่ชื่อเรื่องบอกหรือไม่

สำหรับเล่ม 2 นี้ ก็ยังคงครั้นเครงและอลเวงไม่แพ้เล่มแรกค่ะ เพราะคู่สามีภรรยาปลอมๆ เว่ยเซี่ยนยวนกับตุ๋เว่ยยางไม่เพียงช่วยกันป่วนชีวิตคู่ของผู้อื่น แต่ยังไปล่วงรู้แผนการบางอย่างของก๊วจินหวายซึ่งเกี่ยวพันถึงบ้านเมืองเข้า จึงครั้นเครงจนถึงขั้นนุ่หวายเลยทีเดียว

เมื่อเป็นเช่นนี้แล้ว ตุ๋เว่ยยางยังจะชื่นชมก๊วจินหวายอยู่หรือไม่ ด้านเว่ยเซี่ยนยวนเล่า หลังจากผ่านไปจะยังคงคิดถึงคนที่คว่ำมาไม่ได้ หรือเห็นค่าของคนที่อยู่ข้างๆ คู่กัดที่เอาแต่ทะเลาะกันไปมานี้จะลงเอยอย่างไร ทั้งสองจะจัดการเรื่องก๊วจินหวายเช่นไร จะเกิดความเปลี่ยนแปลงใดกับแคว้นจิ้นหรือไม่ เชิญติดตามในเล่มได้เลยค่ะ

หวังว่าจะถูกใจนะคะ

แล้วพบกันใหม่ในเรื่องหน้าค่ะ

๐๕๘

รสาธิการปิดประตูไม่รับแขก ของตู้เว่ยยาง

คุกกหลวงของกรมอาญา เป็นเซตอิทธิพลของตู้ซิงหมิง หากอยากจะเข้าไปเพื่อทำบางสิ่งบางอย่างก็ต้องดูสีหน้าของเขา แต่ นอกจากเขาแล้ว ยังมีอีกคนหนึ่งที่เขาออกได้ตามใจชอบ กู้จินหาย ตรงไปที่จวนแม่ทัพโดยไม่ต้องคิด

ขณะที่ตู้เว่ยยางกำลังทำ ‘กิเลนคุ่มใจ’ อย่างมีความสุขอยู่นั้น ก็เห็นฮูหยินเว่ยเดินเข้ามาสีหน้าซบซ้อน

“แม่สามี?” ตู้เว่ยยางรีบเก็บของ เปิดประตู ออกไปต้อนรับ นาง “ท่านซักผ้าเสร็จแล้วหรือ?”

เมื่อเอ่ยถึงเรื่องซักผ้า ฮูหยินเว่ยรีบยกคิ้วหวลี้วตา “นั่นยัง ต้องพูดอีกหรือ ซักตีนมาก็ซักผ้าเสร็จไปสามอ่างแล้ว นับประสาอะไร กับเจ้า ช่างรวดเร็วและสะอาดจริงๆ ของดีเช่นนี้ เจ้าสร้างออกมาได้อย่างไร?”

ตู้เว่ยยางหัวเราะเหะๆ “ก็ไม่ยาก ซักทำของเหล่านี้จนคุ้นชิน แล้ว”

ในตอนแรกฮูหยินเว่ยรู้สึกว่ายาสตรีทำของแปลกๆ เหล่านี้ไม่มี

ประโยชน์ แต่เวลานี้ ท่าทีของนางเปลี่ยนไปจากเดิมโดยสิ้นเชิง
“ยังทำอะไรได้อีก”

“ท่านมาดูนี่!” ตู๋เว่ยยางดึงนางเข้าไปในห้องด้วยท่าทางลึกลับ

ภายในห้องเต็มไปด้วยสิ่งแปลกประหลาดทุกประเภท ตู้เวียงยาง
แนะนำให้นางรู้จักทีละอย่าง “นี่คือเครื่องที่ใช้ปอกผลฝังบักได้อย่าง
รวดเร็ว ท่านดูสิ ใส่ผลฝังบักลงไปข้างใน จากนั้นหมุนล้อเพื่อ
เปลือกของผลฝังบักก็จะหลุดออกมา”

สุหยินเว่ยเบิกตากว้าง รู้สึกชอบใจ “อันนี้ดี สุหยินผู้เฒ่า ชอบกินผลไม้ อย่างพลผิงกั๋ว ลูกหลี่¹ เป็นต้น ต้องปอกเปลือก และหั่นเป็นชิ้นๆ แล้วส่งไปให้นาง แถมต้องให้ข้าเป็นคนทำด้วย มีสิ่งนี้แล้วก็สะดวกขึ้นมาก”

“ด้านนี้ยังมีจักรเย็บผ้า” ตู๊เวย์ยกกล่าว “ฮูหยินผู้เฒ่าส่งเสื้อผ้าขาดเป็นรูมาให้ข้าเย็บหลายตัว เย็บทีละเข็มช้ามาก เมื่อมีสิ่งนี้แล้ว ท่านดล!”

ตู้เว่ยยางนั่งลงบนที่นั่ง พอเหยียบแผ่นกระดานข้างล่าง เข็มที่ยื่นออกมาจากตัวจักรด้านบนก็ปลงบนผ้าอย่างรวดเร็วจนหลังจากเหยียบเสร็จแล้ว เมื่อนำผ้าออกมาดู ฝีเข็มทั้งแน่นทั้งสม่่าเสมอกัน

“เจ้าเป็นเด็กฉลาดหลักแหลม!” ฮูหยินเว่ยตีใจมาก “นี่ยังมีของอะไรอีกที่เจ้าทำออกมาไม่ได้”

ตู้เว่ยยางลูปคางขบคิดอย่างจริงจัง สายหน้ากล่าว “ทุกอย่างที่คิดได้ก็ได้ออกมาจนหมดแล้ว เวลาที่ลูกสะใภ้กำลังทำเรื่องป้องกันอยู่ เขียนวนวนไม่ใช่ว่าเป็นราของครุฑหรือหอกหรือ ค้อนข้างมีอันตราย

¹ คือ ลูกสาว

ลูกสะใภ้จะสร้างของให้เขาไว้ใช้ป้องกันตัวเอง”

ดูเถิด ช่างเป็นลูกสะใภ้ที่เอาใจใส่ สุหยินเว่ยแทบจะเข้าไปกอด ตูเว่ยยางและหอมแก้มสักฟอด นางถอนหายใจกล่าวว่า “ตอนแรก ข้ายังทำให้เจ้าลำบากใจ เป็นเพราะข้าตาบอด”

“มีเรื่องเช่นนั้นที่ไหนกัน” ริมฝีปากของตูเว่ยยางเคลือบด้วย น้ำผึ้ง ยิ้มตาทียีกกล่าวว่า “ท่านฝึกฝนข้าต่างหาก ข้ากล่าวขอบคุณ ท่านแทบจะไม่ทัน”

สุหยินเว่ยหัวเราะเสียงดัง หัวใจทั้งดวงถือว่าถูกนางพิชิตแล้ว

“โอ้ จริงสิ” สุหยินเว่ยนึกถึงเหตุผลที่ตนเองมาที่นี่ได้ จึงรีบ เปลี่ยนสีหน้าเป็นจริงจัง “ข้างนอกมีคนมาหาเจ้า”

“หืม?” ตูเว่ยยางเต็มไปด้วยความสงสัย “ผู้ใดกัน”

“ราชบุตรเขย” สุหยินเว่ยแหม้มริมฝีปาก “คำคนช่างน่ากลัว² ข้าจึงไม่ได้ให้เขาเข้ามา แต่มาถามเจ้าก่อน เรื่องเป็นมาอย่างไรกัน”

“เขานับเป็นพี่ชายของข้าครั้งหนึ่ง” ตูเว่ยยางกล่าวอย่างตรงไปตรงมา “เมื่อก่อนเขาดูแลข้าเป็นอย่างดี แต่หลังจากแต่งงานแล้วก็ไม่ค่อยได้ติดต่อกันอีก ยามนี้มาหาข้าทำไมกัน”

“ข้าคิดว่าเจ้าไม่ไปเจอเขาจะเป็นการดีกว่า” สุหยินเว่ยกล่าว “เมื่อคืนนี้มีมือสังหารบุกเข้าไปในวัง เชียนยวนจัดการเรียบร้อยแล้ว มือสังหารทั้งหมดถูกคุมขังอยู่ในกรมอาญา กรมอาญาอยู่ในความดูแลของท่านพ่อเจ้า วันนี้ได้ยินว่าจวนตระกูลตู่ครึกครื้นเป็นอย่างมาก เขามาหาเจ้า คิดว่าไม่ได้มีเจตนาดีแน่”

² หมายความว่า คำพูดของคนเป็นสิ่งที่น่ากลัว โดยเฉพาะคำติฉินนินทาใส่ร้าย ที่มักจะทำให้ผู้อื่นเกิดความเสียหายตามมา

ในวังมีการลอบสังหารอีกแล้วหรือ หัวใจของตู้วย่างบีบรัดแน่น
 รีบถามว่า “เมื่อวานท่านพี่เข้าเฝ้าฯ ย่อมได้ถูกทูลถามถึงพระชนม์ ท่านพี่
 ไม่เป็นไรกระมัง”

ไม่ได้ลากคนทั้งตระกูลเข้ามาพัวพันด้วยกรรมง

ประโยคสุดท้ายนี้ไม่ได้พูดออกไป สุทธิณเวยมมองนางอย่างปลื้มใจ และกล่าวว่า “เจ้าวางใจ เชี่ยนยวนไม่เป็นอันใด ส่องเต๋ยังให้เขา รับตำแหน่งผู้บัญชาการหน่วยราชองครักษ์เป็นการชั่วคราวด้วย เมื่อคืน มีความดีความชอบในการอารักขา รายงานไปที่กรมคลังเพื่อรับรางวัล แล้ว วันนี้นายท่านออกไปรับของขวัญตั้งแต่เช้าตรู่ ของขวัญแสดงความยินดีถูกส่งเข้ามามากมาย ล้วนเป็นเพราะเชี่ยนยวนของพวกเรา มีอนาคตไกล”

อะไรนะ! ตู้เว่ยยางเบิกตากว้าง ยามที่คนอื่นเข้าเวรแล้วมี
มือสิ่งอาหารถูกตัดศิระะ แต่พอเขาเข้าเวรกลับยังได้รับรางวัล?

หากบอกว่าเป็นเรื่องบังเอิญ ตัวเว่ยยางกลับไม่เชื่อ ครุ่นคิด
อยู่พักหนึ่งก็มองเห็นจื่ออย่างร้อนตัวอยู่เล็กน้อย

นางมองออกว่าเว่ยเซี่ยนยวนเป็นคนที่ค่อนข้างมีความคิด
 ๒ ใจตัวเองถึงได้เลี้ยงพยัคฆ์ให้เหมือนแมวได้ ที่เดิมพันไว้กับเยียนจื่อ
 เกรงว่าจะแพ้แล้ว

“ถึงอย่างไรก็ฉันหาขายผู้นั้นก็เป็นที่ราชบุตรเขย คงไม่ดีหาก
พวกเราปิดประตูไม่รับแขก” สุทธิณเวทย์พิมพ์ “ข้าจะให้นายท่าน
ไปต้อนรับเขา เจ้าไม่ต้องสนใจแล้ว”

หากเป็นเมื่อก่อน ตู้อย่างจะออกไปพบเขาอย่างแน่นอน
ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น อย่างไรเสียก็หาได้ยากที่ภูจินหายจะเป็นฝ่าย
มาหาทางก่อน แต่เวลานี้นางพลันรู้สึกว่าย่อยเยินจนอาจจะไม่ได้

โกหกนาง กูจินหวายผู้นี้มีปัญหาจริง ๆ

อย่างนั้น...ไม่พบก็แล้วกัน

ตู้เว่ยยางเลิกคิด จากนั้นจึงทำ 'กีเลนคุ่มใจ' ต่อ เยียนจื่อมองข้างนอกแวบหนึ่ง ก่อนเดินออกไปเงียบ ๆ

กูจินหวายคิดไม่ถึงว่าตนเองจะมีวันที่ถูกเว่ยยางปฏิเสธไม่ยอมพบ เขานั่งอยู่ในห้องโถงใหญ่ของตระกูลเว่ย บิดนี้ไปมา พลังมองเว่ยชิงเฟิงและกล่าวว่า “ฮูหยินน้อยไม่ยอมพบข้า หรือว่าไม่ว่างที่จะมาพบข้ากันแน่”

เว่ยชิงเฟิงยอมไม่รู้จักความสัมพันธ์ระหว่างเขากับตู้เว่ยยาง รู้ลึกแค่ว่าคนผู้นี้ไร้มารยาท สีหน้าในยามนี้จึงไม่ค่อยดีนัก “เหตุใดนางต้องอยากพบเจ้าด้วย”

“ตามที่ผู้น้อยรู้มา ดูเหมือนว่าฮูหยินน้อยจะต้องทำงานมากมายทุกวัน” กูจินหวายกล่าว “ไม่เหมือนฮูหยินน้อย แต่กลับเหมือนสาวใช้มากกว่า”

นี่มาเพื่อร้องขอความเป็นธรรมให้เว่ยยางอย่างนั้นหรือ เว่ยชิงเฟิงขมวดคิ้ว “งานในบ้านตระกูลเว่ย ดูเหมือนจะยังไม่ถึงตาของราชบุตรชายที่จะมาขึ้นบัลลังก์”

“นางนับว่าเป็นน้องสาวของข้า” กูจินหวายกล่าว “ข้าเป็นห่วงเป็นใยก็มีใช้เรื่องผิด”

“ผิดมาก” เสียงเยียบเย็นดังขึ้นที่หน้าประตู “คุณหนูของบ้านข้าเป็นบุตรเพียงคนเดียวของตระกูลตู้ ไม่มีพี่ชาย ขอให้ราชบุตรชายสำรวจมาจาและการกระทำของตนเองด้วย”

ราวกับมีฝ่ามือฟาดลงบนใบหน้าเขา กูจินหวายมีสีหน้าอึมครึม “เยียนจื่อ คุณหนูของเจ้าเล่า”

“บ่าวมาถ่ายทอดคำพูดแทนคุณหนู” เยียนจื่อพยักหน้าลึกลับ
ไร้อารมณ์ “ช่วงนี้ในเมืองหลวงมีนักต้มตุ๋นมากมาย ขอให้นายท่าน
ระวังตัวด้วย อย่าได้ตกหลุมพรางของผู้อื่น”

เว่ยชิงเฟิงขมวดคิ้ว กู้ฉินหวายลุกขึ้นยืน มองนางสีหน้าไม่น่าดู
“องค์หญิงไม่ชอบให้ราชบุตรเขยมาที่จวนตระกูลเว่ย” เยียนจื่อ
กล่าวเสียงเรียบเฉย “ราชบุตรเขยโปรดสำรวจด้วย อย่าทำลายชื่อเสียง
คุณหนูของบ้านข้า”

หลังกล่าวจบก็ก้มหน้าหันหลังเดินไปที่เรือนตะวันออก

กู้ฉินหวายถูกสาวใช้คนหนึ่งสะบัดหน้าไล่ต่อหน้าธารกำนัล
ทำให้เขาอับอายขายหน้า ด้านเว่ยชิงเฟิงกลับมีสีหน้าอ่อนลง
กล่าวว่า “บ่าวไพร่ในบ้านพูดจาไม่มีมารยาท ขอราชบุตรเขยอย่าได้
เก็บไปใส่ใจ”

เยียนจื่อเป็นคนไม่ค่อยพูด ทันทีที่อ้าปากก็พูดแทนในนาม
ตัวเว่ยยาง กู้ฉินหวายหลุกตา กำหมัดแล้วเดินออกไป

เขาเลือกเส้นทางที่ไม่มีคนเข้าใจ แต่ก็ยังเป็นเส้นทางที่ถูกต้อง
ก่อนมาได้เตรียมใจไว้แล้ว เขาจะสูญเสียหลายสิ่ง แต่สุดท้ายก็ต้อง
ได้รับหลายอย่างเช่นกัน สิ่งเหล่านี้เขาคิดได้นานแล้ว

แต่เมื่อกำลังจะสูญเสียจริงๆ เขากลับรู้สึกปวดใจ และต้องใช้
ความพยายามอย่างมากถึงจะห้ามตัวเองไม่ให้หันกลับไปมอง

เว่ยยางจะมีวันไม่ชอบเขาด้วยอย่างนั้นหรือ

“ราชบุตรเขย” คนที่รอเขาอยู่หน้าประตูกล่าวขึ้นมาอย่างร้อนใจ
“เพิ่งมีข่าวส่งมาว่ากรมอาญาเริ่มการไต่สวนแล้ว”

ไต่สวนแล้ว

กู้ฉินหวายกำหมัดแน่น “ไปเรียกขุนเหล่าลิ่วมา”

ในเมื่อเว่ยยางไม่ยอมพบเขา อย่างนั้นก็อย่ามาตำหนิที่เขา โหดเหี้ยมอำมหิต

“นายหญิง” เยียนจื่อกลับไปขึ้นเรือนตะวันออก กล่าวกับตู้เว่ยยาง “ราชบุตรเขยไปแล้วเจ้าคะ”

มือของตู้เว่ยยางชะงักเล็กน้อย ก่อนจะขยับประติฐ์ของต่อนางกล่าวว่า “ไปก็ดีแล้ว เจ้ามาช่วยข้าทำสิ่งนี้หน่อย”

เยียนจื่อพยักหน้า คิดครุ่นหนึ่งแล้วกล่าวว่า “แต่บ่าวรู้สึกว่ามันวันนี้เขาจะมาด้วยฐานะสำคัญ ดูจากสีหน้าของเขาแล้ว เหมือนจะมาขอร้องท่อนเจ้าคะ”

ยังมีฐานะสำคัญอันใดอีก ตู้เว่ยยางเอามือเท้าคางและขบคิด “คงไม่ได้คิดจะขอโทษข้า และขอให้ข้ายกโทษให้เขา จากนั้นเขาก็หนีกับองค์หญิงหรือกระมัง”

เยียนจื่อพยายามอดกลั้น แต่ไม่สามารถทำได้ จึงกลอกตาอย่างเอือมระอา

จะฝืนเพื่อเจ้ากลางวันแสกๆ ไปเพื่ออันใด!

ตู้เว่ยยางหัวเราะแหยๆ สองเสียง กล่าวว่า “ไม่อย่างนั้นยังจะมีเรื่องอะไรได้อีก หรือว่าเขา ก็อยากเข้าไปในคุกหลวงของกรมอาญาเหมือนกัน”

ภายในห้องเงียบไปชั่วขณะ ตู้เว่ยยางเงยหน้าขึ้นอย่างตกใจ “เป็นไปไม่ได้กระมัง หรือเขาก็มีส่วนเกี่ยวข้องกับเหตุการณ์ลอบสังหารในวังเมื่อคืนนี้ด้วย”

นอกเหนือจากเหตุผลนี้ ก็จินตนาการก็ไม่มีเหตุผลอื่นที่จะมาขอร้องนาง

เยียนจื่อกล่าว “ราชบุตรเขยดูจะมีดมนมากขึ้น ในแวตาเขามีหลายสิ่งซ่อนอยู่ กระทั่งแสงไม่อาจส่องผ่านได้”

ตู้เว่ยยางชะงัก หัวเราะเบาๆ “เจ้าอยากจะบอกว่าซำรักคนผิดใช่หรือไม่”

“บ่าวไม่ได้หมายความว่าอย่างนั้น” เยียนจื่อส่ายหน้า “อารมณ์ความรู้สึกเป็นเรื่องของท่าน”

ตู้เว่ยยางมอง ‘กิเลนคุ้มใจ’ ที่อยู่ตรงหน้าอย่างท้อใจ พิมพ์ว่า “ข้าไม่ใช่คนโง่ โยจะมองไม่ออกว่าเขาเจ้าแผนการ ไม่ใจกว้างมากพอ แต่ชอบมานานขนาดนี้ ข้าหาไรรถม้าไม่ ที่เจ้าบอกให้หยุดก็หยุดได้ทันที”

กู่จินหวายอาจเคยทำสิ่งเลวร้ายมากมายในอดีต แต่เขาไม่เคยทำร้ายนาง เขาปฏิบัติต่อนางอย่างดีเสมอมา มนุษย์ล้วนแต่เห็นแก่ตัวด้วยกันทั้งสิ้น ยามตัดสินคนคนหนึ่งว่าดีหรือเลว ผู้ใดจะสนว่าเขาปฏิบัติต่อผู้อื่นเช่นไร เขาดีต่อตนเอง เช่นนั้นเขาก็เป็นคนดี

ตู้เว่ยยางเอามือทำคาง ทบทวนความคิดของตนเองครู่หนึ่ง รู้สึกว่าวิธีตัดสินแบบนี้ดูคับแคบเกินไป นางควรทำความรู้จักกู่จินหวายผู้นี้อีกครั้งหรือไม่

“สุหยินน้อย!” สาวใช้คนหนึ่งรีบวิ่งเข้ามาอย่างรีบร้อน พร้อมถือจดหมายไว้ในมือ “นายน้อยส่งมาให้ท่านเจ้าค่ะ!”

เว่ยเซี่ยนยวน? ตู้เว่ยยางได้สติกลับคืนมา เปิดจดหมายออกอ่าน

‘เตือนท่านพ่อของเจ้าให้เฝ้าให้ดี วางแผนดักซุ่มจับกุมคนที่ต้องการมาฆ่าปิดปาก นับเป็นผลงานอันยิ่งใหญ่’

อะไรกัน นัยน์ตาของตู้เว่ยยางเต็มไปด้วยคำถาม หลังจาก

ไต่ตรงแล้ว ก็หันไปส่งจดหมายในมือให้เขียนจื่อ “นำไปมอบให้ท่านพ่อของข้า”

“เจ้าค่ะ”

ตู้เว่ยยางมองแผ่นหลังของเขียนจื่อ หรีตาคุ่นคิดอยู่สักพัก เว่ยเขียนยวนดูเหมือนจะวางหมากกระดานใหญ่ แต่ตัวนางเองก็อยู่ในกระดานหมาก จึงมองไม่ค่อยออก

คู่ต่อสู้ของเขาคือใครกัน

“ฉีอวี๊ถวายพระพรเสด็จพ่อเพคะ” ภายในวัง เชี่ยวฉีอวี๊ถวายพระพรฮ่องเต้พร้อมยืมหวาน

ฮ่องเต้รู้สึกอารมณ์ดีขึ้นไม่น้อยเมื่อเห็นนาง กวักมือและเอ่ยอย่างรักใคร่เอ็นดู “มาให้เราดูใกล้ๆ หน่อย ไม่ได้เข้าวังมาสองวันแล้ว”

เว่ยเขียนยวนยืนอยู่ด้านข้าง ไม่ได้หันไปมอง เชี่ยวฉีอวี๊เหลือบมองเขาผาดหนึ่ง แล้วเดินไปที่ข้างกายฮ่องเต้ กล่าวอย่างออกอ้อนว่า “ฉีอวี๊ไม่เชื่อว่ากำลังตั้งครรภ์อยู่หรือหรือ สองวันนี้รู้สึกไม่ค่อยสบาย จึงพักผ่อนอยู่ในจวน แต่ได้ยินว่าในวังเกิดเรื่องอีกแล้ว จึงรีบมาเยี่ยมพระองค์”

“โอ้ว ฮ่าๆ” ฮ่องเต้หัวเราะ “มีขุนนางเว่ยที่รักอยู่ด้วย เรานอนหมอนสูงไว้กังวล³ได้แล้ว เมื่อสังหารกลุ่มนั้นเมื่อวานยังไม่ทันได้เข้าใกล้ประตูตำหนักของเราก็ถูกกวาดล้าง ล้วนแต่เป็นความดีความชอบของขุนนางเว่ยที่รัก!”

³ หมายถึง นอนหลับโดยไร้เหตุกังวลใจ

ราชบุตรเขยกำผู้ชาญตลาด

ทุกถ้อยคำเต็มไปด้วย ขุนนางเว่ยที่รัก ฉินหวยพูดไว้มิผิด ยามนี้ในวังชาตคน ไม่มีคนให้เสด็จพ่อฟังพาได้ การปรากฏตัวของ เว่ยเชียนยวนนั้นเป็นเหมือนฟ้าประสาธ โอกาสอำนวย ต้องด้วยใจ คน ย่อมได้รับความไว้วางพระทัย และเป็นที่พึ่งของเสด็จพ่ออย่าง แน่นนอน

เซียวฉีอวี่ไม่ริมฝีปาก กล่าวว่า “ใครๆ ก็รู้ว่าได้ทำเว่ยเก่งกาง แต่จะว่าไปก็บังเอิญนัก ก่อนหน้านี้ภายในวังยังไม่เคยมีเรื่องอะไร เกิดขึ้น แต่หลังจากมีการเลื่อนตำแหน่งคนกลุ่มใหม่ขึ้นมา กลับมี เหตุมือสังหารลงมือเสียแล้ว”

นี่สินะที่เรียกกันว่าพิษร้ายสุดคือจิตใจของสตรี เว่ยเชียนยวน หัวเราะเยินซาอยู่ในใจ เซียวฉีอวี่เป็นคนไม่มีสมองคนหนึ่ง ยุยง โดยตรงเช่นนี้ ส่องแต่หาใช่คนงมงาย

ส่องแต่มองเว่ยเชียนยวนแวบหนึ่ง ตบไหล่ของเซียวฉีอวี่ ก่อนแถมยิ้มเล็กน้อย “เจ้านี่นะ ไม่ต้องกังวลมากเกินไป บำรุงครรภ์ ให้ดีเถอะ”

เซียวฉีอวี่ไม่ได้เข้าซื้ออีก กล่าวอย่างเชื่องช้าว่า “วันนี้อากาศดี แสงแดดข้างนอกอบอุ่นมาก เสด็จพ่อทรงยุ่งอยู่ ลูกไม่กล้ารบกวน มีธุระให้ไปไหนไปไหนในอุทยานหลวงเป็นเพื่อนลูกดีหรือไม่เพคะ”

“นี่...” ฮองเต้ขมวดคิ้ว หากเป็นคนอื่นก็ไปได้ แต่เวลานี้ เว่ยเซี่ยนยวนเป็นเกราะที่แข็งแกร่งที่สุดของเขา หากให้เว่ยเซี่ยนยวน ออกห่างกายตน เขาก็รู้สึกไม่สบายใจ

ทว่าเซียวฉีอวี่นั้นอดอดอ้นเก่ง “ก็แค่ครูเดียวเอง!”

“เออละ ไปเถอะ” ฮองเต้เอ่ย “เจ้าก็อย่าเดินนานเกินไป ดูแล ตัวเองด้วย”

“ขอบพระทัยเสด็จพ่อเพคะ!” เซียวฉีอวี่ยิ้มยิ้ม ลูกขึ้นมอง เว่ยเซี่ยนยวนคราหนึ่ง ก่อนเดินไปที่อุทยานหลวง

เว่ยเซี่ยนยวนลี้เลื่อยอยู่ใต้เงาไม้หนึ่ง ก่อนถวายนั่งลงบนลานฮองเต้ แล้วเดินออกไป

ภายในอุทยานหลวงมีคนไม่มาก ภูเขาจำลองซ้อนทับกัน และมีที่ซ่อนอยู่ทุกที่ เซียวฉีอวี่สลับนางกำนัลที่ตามอยู่ข้างหลังกลุ่มหนึ่ง ทั้ง พลิกมือกดเว่ยเซี่ยนยวนลงกับภูเขาจำลอง “ช่วงนี้คุณชายเว่ย ได้เลื่อนตำแหน่งอย่างราบรื่นก็ไม่น่าชมม่งข้าองค์หญิงตรงๆ แล้ว”

เว่ยเซี่ยนยวนปล่อยให้นางกดไป เลิกคิ้วกล่าว “มององค์หญิงตรงๆ ถือเป็นการล่วงเกิน”

“ระวังวาจาของเจ้าหน่อย!” เซียวฉีอวี่แค้นเสียงคราหนึ่ง “เจ้า รู้สึกว่าข้าตั้งครมแล้ว จึงไม่ชอบข้าอีกใช่หรือไม่”

คำถามนี้ตรงไปตรงมา เว่ยเซี่ยนยวนหัวเราะ “องค์หญิงเป็น หญิงที่แต่งงานแล้ว และกำลังจะเป็นแม่คนในอีกไม่ช้า หากว่ายังมี ความคิดเกินเลยอยู่ ไม่ใช่ว่าแม้แต่เดรัจฉานก็ยังเทียบไม่ได้หรอกหรือ”

น้ำตาเอ่อคลอนัยน์ตา เชียวฉือวี่แม่มริมฝีปาก “ฉะนั้นเจ้าตัดสินใจจะปล่อยให้ข้าเกิดเรื่อง โดยไม่สนใจข้าอีกต่อไปแล้วใช่หรือไม่”

เว่ยเซี่ยนยวนขมวดคิ้วเล็กน้อย กล่าวว่า “เจ้ายังมีราชบุตรเขยจะให้ข้าสนใจไปทำไมอีก”

เชียวฉือวี่ยื่นแขนโอบกอดเขา เอาตัวถูไถร่างกายเขาเหมือนไม่ได้ตั้งใจ “ไม่ใช่ว่าเจ้าไม่รู้จักข้า ข้าถูกบังคับให้แต่งงานกับราชบุตรเขย จะมีความผูกพันมากแค่ไหนกัน หมู่นี้เขาไม่ค่อยเอาใส่ใจข้า ไม่รู้ว่ายังคิดถึงใครอยู่”

เว่ยเซี่ยนยวนเลิกคิ้วเล็กน้อย ประคองร่างนาง “ราชบุตรเขยคิดถึงใครกัน”

“ข้าไม่ใช่คนโง่ นอนเตียงเดียวกันแต่ฝันคนละอย่าง¹ ยังจะมองไม่ออกอีกหรือ” เชียวฉือวี่กล่าวอย่างตัดพ้อ “เมื่อวานเขายังร้องเรียกหาแกะ² อะไรสักอย่างในความฝันแล้วสะดุ้งตื่น สายตาแตกต่างกับที่มองข้าในยามปกติอย่างสิ้นเชิง”

แกะอะไร น่ากลัวว่าจะเป็นเว่ยยางกระมัง เว่ยเซี่ยนยวนหรีดตา “เขาไม่ใช่แม้แต่สิ่งของ”

“เจ้าก็ไม่ต้องไปเคืองโกรธเขา” เชียวฉือวี่แม่มริมฝีปาก “เป็นความผิดของข้าเอง ข้าไม่รู้ว่าทำอะไรถึงจะเอาชนะใจเขาได้”

“ใจดำดวงหนึ่ง จะเอาไปทำไม” เว่ยเซี่ยนยวนแค้นเสียงเย็นชา แล้วหันหลังคิดจะเดินจากไป

เมื่อถูกคนดึงไว้ สัมผัสที่อ่อนนุ่มหยุดฝีเท้าของเขา เว่ยเซี่ยนยวนเลิกคิ้ว ในใจคิดว่านี่สิถึงจะเรียกว่ามือของสตรี ไหนเลยจะเหมือน

¹ อุปมาว่า แม้จะใช้ชีวิตร่วมกัน แต่มีความคิดเห็นหรืออุดมคติหันไปคนละทาง

² ในภาษาจีนออกเสียงว่า หยาง (羊) ซึ่งออกเสียงคล้ายกับชื่อของตู้เว่ยยาง

กับมือของตู้เว่ยยาง ดูเหมือนเล็กกระจุมกระจิม แต่ฝ่ามือเต็มไปด้วย
หนังด้านที่เกิดจากการเสียดสีขณะทำเครื่องกลไก ลูบแล้วเจ็บมือ

“เจ้าอยู่เป็นเพื่อนข้าอีกหน่อยสิ” เซียวฉือวี้กล่าว “นานมากแล้ว
ที่เจ้าไม่ได้พูดคุยดี ๆ กับข้า”

ตามคาด เจ้าไล่ตาม นางหนี พอเจ้าจะไป นางกลับวิ่งไว้
เว่ยเซี่ยนยวนสายหน้าในใจเสียบ ๆ นิสัยของเซียวฉือวี้มองได้ง่าย
เกินไปแล้ว เมื่อก่อนเขาโง่เขลา ปฏิบัติต่อนางด้วยความจริงใจ นาง
ไม่สนใจใยดี ยามนี้กลับดียิ่ง วางแผนใช้กลอุบายยั่วยุคนาง นางกลับ
หลงกลทันใด

เมื่อคิดได้เช่นนี้ ความโง่เขลาของตู้เว่ยยางก็มีข้อดีเช่นกัน
ทำให้คนคาดเดาไม่ได้ ไม่มีทางเดาใจของนางได้เลย ทำได้เพียงเอา
ความจริงใจของตนเองไปแลกเปลี่ยนอย่างจริงจังเท่านั้น

“เจ้ายิ้มอะไร” เซียวฉือวี้มองเขาอย่างแปลกใจ

“ไม่มีอะไร” เว่ยเซี่ยนยวนได้สติแล้วกล่าวว่า “ใกล้จะถึงเวลา
แล้ว องค์กรหญิงสมควรจะไปพักผ่อนได้แล้ว”

“นี่เพิ่งจะผ่านไปครึ่งเดียวเอง เจ้าก็รีบไล่ข้าไปแล้วหรือ” เซียวฉือวี้
เบ้าปาก “วันมะรืนเจ้าได้หยุดพัก ไปหาข้าที่จวนองค์กรหญิงหรือไม่”

ได้ทำหน้าที่เป็นผู้บัญชาการหน่วยราชองครักษ์ชั่วคราว เวลาที่
ได้พักผ่อนย่อมน้อยลงเป็นธรรมดา ทุกห้าวันจะได้หยุดพักหนึ่งวัน
สามารถกลับไปได้เพียงหลังช่วงบ่ายเท่านั้น เว่ยเซี่ยนยวนมีคำพูด
มากมายที่อยากจะพูดกับตู้เว่ยยาง จึงตอบว่า “ค่อยดูอีกทีเถอะ”

เซียวฉือวี้มีสีหน้าหมองลง ดึงแขนเสื้อของเขาสายตาเศร้าสร้อย

“...ตกลง ข้าจะไป” ไม่ตอบตกลงก็ไม่จบไม่สิ้นเสียที เว่ย-
เซี่ยนยวนรีบรับปาก ก่อนผละจากนาง

“นายท่าน” หลังกอค์หญงไปลั้ว หนานหญงก็เดินเข้ามากล่าว
“จัดการเรียบร้อยลั้วขอรับ”

“ดี” เว่ยเชียนยวนติดนั้ว หยักยืม “เชนนัั้นก็รวบแพได้”

ยามชื้อ³ ช่งเต้จัดการฎีกาสร้งเรียบร้อย เมื่องยหน้าก็เห็นตุ้ซึ่งหมิง
เดินเข้ามาในตำหนักพร้อมฎีกาในมือ

“ขุนนางตุ้ที่รัก” ช่งเต้เอ่ยถาม “ผลการไต่สวนออกมาลั้ว
หรือ”

“ทูลฝ่าบาท หลังจากถูกทรมาน มือสังหารเหล่านัั้นก็รับสารภาพ
เพียงแต่คำรับสารภาพนั้...กระหม่อมยากจะแยกแยะได้ว่าจริงหรือเท็จ
จึงได้แต่ขอให้ฝ่าบาทโปรดทรงชื้อเนะพะยะคะ”

หัวหน้าชั้นที่รับฎีกานำขึ้นถวาย ช่งเต้แยมยืมและเอ่ย
ว่า “ให้การรับสารภาพลั้วก็เป็นเรื่องดี เราจะดูหนอย”

ในคำรับสารภาพ มือสังหารยอมรับว่าได้รับการจ้างวานมา ส่วน
ผู้ว่าจ้างเป็นใครนัั้น พวกเขาเห็นหน้าไม่ชัด ได้แต่แนบใบคำสั่งที่เขียน
ด้วยลายมือของผู้ว่าจ้าง สั่งให้จัดการอย่างผ่อนปรน

ตัวหนังสือที่เขียนอยู่ในใบคำสั่งนั้เขียนได้เป็นระเบียบเรียบร้อย
มาก ช่งเต้ดูลั้วรู้สึกว่ามีบางอย่างผิดปกติ จึงหรีตา

ลายมือนี้...เหตุใดถึงดูคุ่นๆ

“ฝ่าบาท?”

“ในเมื่อให้การรับสารภาพลั้ว และไม่รู้ว่าใครบงการอยู่เบื้องหลัง
อย่างนัั้นก็ตัดหัวพวกมันเถอะ” ช่งเต้ได้สติกลับคิน “ส่วนใบคำสั่งนั้...

³ คือ ช่วงเวลา 09.01 - 11.00 น.

ขุนนางผู้ที่รักษาไว้ พยายามตรวจสอบอย่างเต็มที่”

“ฝ่าบาท” ตู้ซิงหมิงขมวดคิ้ว “ลายมือของใบคำสั่งนี้เปรียบเทียบกับออกมาได้ เพียงแต่...”

ใจฮองเต้กระตุก ขมวดคิ้วถาม “เพียงแต่อะไร”

“เพียงแต่ผลการเปรียบเทียบทำให้กระหม่อมไม่กล้าเชื่อ อีกทั้งคนที่มีส่วนเกี่ยวข้องก็มีฐานะสูงส่ง กระหม่อมจึงได้แต่ขอให้ฝ่าบาททรงเป็นผู้ตัดสินพะยะค่ะ”

เว่ยเชียนยวนแอบชำเลืองมองด้านข้าง เห็นมือของฮองเต้เกาะลงบนโต๊ะอย่างกระสับกระส่าย ดูเหมือนจะลังเลมาก คิดว่าคงจะได้รางวัลเพียงแต่คำหนึ่งถึงเซียวฉีวี่ ไม่อยากสงสัยตัวกู่ฉินหวนอย่างง่ายดาย

ไม่อยากจะสงสัยก็ต้องสงสัย! นอกจากเขาแล้ว ไม่มีคนอื่นอีก!

“ฝ่าบาท” หัวหน้านั้นที่อยู่ข้างๆ กล่าวขึ้น “กรมขุนนางเพิ่งส่งฎีกามา จะให้ถวายขึ้นไปหรือไม่พะยะค่ะ”

“นำมา”

ตู้ซิงหมิงยืนอยู่ข้างล่าง รู้สึกว่าแปลกพิกล ฎีกาของหกกรมสมควรส่งไปอยู่บนโต๊ะทรงพระอักษรของฮองเต้ตั้งแต่เช้าแล้ว ฎีกาของกรมขุนนางนี้ ไฉนกลับส่งมาในเวลา

แต่ไม่ว่าอย่างไร นับว่ากู่ฉินหวนช่างโชคร้าย ปกติแล้วเขาเป็นคนเขียนฎีกาของกรมขุนนาง ไม่จำเป็นต้องเปรียบเทียบลายมือแล้ว ฮองเต้แค่เห็นก็รู้ได้

เมื่อเปิดอ่าน สี่หน้าของฮองเต้ก็เคร่งขรึมในชั่วพริบตา มองอยู่ชั่วครู่แล้วปิดฎีกา แล้วมองตัวหนังสือในใบคำสั่งที่อยู่ด้านข้างอีกครั้ง สี่หน้าพลันอึมครึม

“เรียกตัวราชบุตรเขยเข้าวังมาพบเรา”

หัวหน้าชั้นที่อยู่ด้านข้างขวานรับ ก่อนค้อมกายถอยออกไป
ทำตามคำสั่ง เว่ยเซียนยวนถอนหายใจด้วยความโล่งอก คิดว่าคราวนี้
ถึงคราวกู้ฉินหวายโชคร้ายแล้ว

ทว่าหลังจากออกไปได้ไม่นานหัวหน้าชั้นก็กลับมา ค้อมกาย
กล่าวว่า “ฝ่าบาท ราชบุตรเขยมาขอเข้าเฝ้าพะยะค่ะ”

ช่างบังเอิญจริง ๆ ฮ่องเต๋วางฎีกาลงบนโต๊ะอีกครั้ง “ให้เขา
เข้ามา!”

“พะยะค่ะ”

กู้ฉินหวายสาวเท้าเข้าไปในตำหนัก เมื่อถึงหน้าพระพักตร์ก็
ถวายบังคม “ถวายบังคมฝ่าบาท”

ฮ่องเต๋กำลังจะบันดลโทะสะ แต่ทันทีที่เห็นการแต่งกายของเขา
ก็ตกตะลึงเล็กน้อย “เกิดอะไรขึ้นกับเจ้า”

มือของกู้ฉินหวายตามด้วยไม้กระดานและโซ่เชือกมัด ดูราวกับ
บึงจางขนาดใหญ่ เขากล่าวสีหน้าเรียบเฉยว่า “ทูลฝ่าบาท วันก่อน
กระหม่อมไม่ทันระวัง ตกลงมาจากหลังม้า ทำให้เส้นเอ็นกับกระดูก
มือขวาได้รับบาดเจ็บพะยะค่ะ”

วันก่อน? ฮ่องเต๋ตกตะลึง ก้มลงมองฎีกาบนโต๊ะอีกครั้ง
“อย่างนั้นเจ้าใช้อะไรเขียนฎีกาฉบับนี้”

“ฎีกาฉบับนี้ กระหม่อมเขียนขึ้นตามคำขอของเสนาบดีกรม
ขุนนางขณะเพิ่งเข้ารับตำแหน่งเมื่อไม่กี่วันก่อน” กู้ฉินหวายถามอย่าง
ประหลาดใจ “เกิดอะไรขึ้นหรือพะยะค่ะ วันนี้เพิ่งถูกถวายขึ้นไป
อย่างนั้นหรือ”

ฮ่องเต๋นั่งเฉย พยับเมฆบนใบหน้าจางหายไปเล็กน้อย สُرเสียง
อ่อนลง “อาจจะมียางอย่างที่ทำให้เกิดความล่าช้า วันนี้ราชบุตรเขย

มาขอเข้าเฝ้า มีเรื่องอันใดหรือ”

“กระหม่อมได้ยินองค์หญิงบอกว่ามีมือสังหารบุกเข้ามาในวัง จึงได้มาเข้าเฝ้าบาท”

“เจ้ามีน้ำใจแล้ว”

เมื่อได้ยินน้ำเสียงนี้ของฮ่องเต้ เว่ยเชียนยวนก็ไม่หลงเหลือ รอยยิ้มอีก มองกู่จินหวายที่อยู่ด้านล่างอย่างลึกซึ้งผาดหนึ่ง

ตู้เว่ยยางบอกว่าพี่ใหญ่ของนางนั้นอ่อนโยนสง่างาม เป็นบัณฑิต ที่ไม่มีแรงแม้แต่จะมัดไก่อ่ ดูเถิด ไม่มีแรงแม้แต่จะมัดไก่อ่ แต่ในใจ กลับมีความคิดจะขึ้นครองบัลลังก์ กู่จินหวายไหนเลยจะเป็นตะเกียง ไร้น้ำมัน เดิมเข้าใจว่าดับไฟปีศาจของเขาได้ในคราวเดียว ผู้ใดจะไป คิดว่าเขาจะหลบหนีโดยไม่เป็นอันตรายได้

เมื่อได้รับบาดเจ็บจากการตกหลังม้าเมื่อวันก่อน ย่อมไม่อาจ เขียนใบคำสั่งได้ กู่จินหวายเป็นสามีของเซียวฉีวี่ ฮ่องเต้ไม่ยาก จะสงสัยเขา ยามนี้สถานการณ์ออกมาเป็นเช่นนี้แล้ว ไม่ว่าลายมือ จะตรงกันหรือไม่ ฮ่องเต้ย่อมเลือกที่จะเชื่อ สำหรับเขากับตู้ชิงหมิง ไม่ว่าใครก็ไม่สามารถระบุนามกู่จินหวายเป็นผู้ต้องสงสัยได้ ไม่อย่างนั้น แล้วจะถูกสงสัยว่าใส่ร้ายราชบุตรเขย และกลับจะทำให้ฮ่องเต้เกิดความ สงสัยตนเองแทน

เว่ยเชียนยวนหลับตา สายหน้า เขายังคงดูแคลนกู่จินหวาย เล็กน้อย

กู่จินหวายเงยหน้าขึ้นมองเว่ยเชียนยวนแวบหนึ่ง ก่อนกล่าวด้วย รอยยิ้มว่า “ฝ่าบาทได้รับการอารักขาอย่างดีจากใต้เท้าเว่ย กระหม่อม กับองค์หญิงก็รู้สึกวางใจ แต่ระยะนี้ในเมืองหลวงมีโจรมาก กองกำลัง รักษาพระนครขาดคน มีใจแต่ไร้กำลัง กระหม่อมขอฝ่าบาทโปรดชี้แนะ

หากต้องเสริมกองกำลังรักษาพระนครให้แข็งแกร่ง ควรส่งเสริมคน
ที่มีประโยชน์ให้เลื่อนขั้น เพื่อควบคุมสถานการณ์ดีหรือไม่พะยะค่ะ”

ฮ่องเต๋ไต่ตรงเกี่ยวกับเรื่องนี้ กูจินหวายพูดถูก ในเมื่อ
เว่ยเจี้ยนยวนมีประโยชน์มากขนาดนี้ ฉะนั้นเล่นถึงที่พวกเขากล่าวถึง
ในครั้งนี่ซึ่งมีคุณสมบัติเหมือนกันกับจ้วงหยวน ก็ควรมีฝีมือเช่นเดียวกัน
ถึงเวลาต้องเปลี่ยนตัวผู้บัญชาการกองกำลังรักษาพระนครแล้ว ตำแหน่ง
ที่ว่างมีอยู่มากมาย สามารถเลือกคนที่เข้าสอบการคัดเลือกขุนนาง
ฝ่ายบุนนาคในปีนี้เข้าไปเสริมได้ ดีกว่าปล่อยให้สถานการณ์ยุ่งเหยิงอยู่
เช่นนี้

“เดิมทีเราคิดว่าคนที่ถูกเลือกในปีนี้นั้นล้วนแต่อายุน้อย ยังต้องฝึกฝนอย่างหนัก” ฮ่องเต้แย้มยิ้ม เอ่ยว่า “แต่มีขุนนางเว่ยที่รัก เป็นตัวอย่าง เราคิดว่าอายุน้อยไม่เป็นปัญหาอีกต่อไป เรื่องการค้นหารูรั่ว เติมตำแหน่งที่ว่างให้เต็ม มอบให้กรมขุนนางของพวกเจ้าไปทำ ตราบใดที่ปกป้องเขตรอบวังหลวงของเราอย่างดี ไม่ว่าเขาจะอายุยี่สิบ หรือสามสิบปี สามารถเลื่อนตำแหน่งได้”

“กระท่อมมีรับพระบัญชาพะยะค่ะ” กู้ฉินหวายคลี่ยิ้ม มอง
เว่ยเจียนยวนอย่างชอบคน

นี่สินะที่เรียกว่าคนรุ่นก่อนปลูกต้นไม้ คนรุ่นหลังได้ใช้ร่มเงา
เว่ยเตียนยวนทำตาต้อจนกระทั่งกระเลือก รู้ว่าอีกฝ่ายจะเลื่อนขั้นใคร
โดยไม่ต้องคิด

มีเงินทุกคนได้กำไร

ขณะที่ต้องเตรียพบขุนนางใหญ่ เพื่อหารือเรื่องสำคัญ เว่ยเซี่ยนยวนลาดตระเวนไปตามเส้นทางในวัง เดินไปไม่ถึงสองก้าว เมื่อเงยหน้าขึ้นก็เห็นกู่จินหวาย

มือหนึ่งไพล่อยู่ข้างหลัง มืออีกข้างห้อยอยู่ด้านหน้า กู่จินหวายไม่ได้พะว้าพะวังกับผ้าพันแผลที่พันอยู่บนแขนอย่างเกินจริงโดยสิ้นเชิง หัวเราะเบาๆ เหลือบมองเขา “ได้ยินว่าคุณชายใหญ่เว่ยที่เอื้อระเหย ลอยชายไม่ชอบถูกบังคับ นี่ก็ไม่ถึงว่าจะพยายามทุ่มเทความคิดมารับมือกับผู้น้อย ผู้น้อยรู้สึกประหลาดใจจริงๆ ที่ได้รับความสำคัญอย่างไม่คาดฝัน”

สองข้างทางของถนนในวังไม่มีผู้ใด เว่ยเซี่ยนยวนแค้นเสียงเบาๆ จับปลอกดาบและกล่าวว่า “ราชบุตรเขยจะสำคัญตัวเองเกินไปแล้ว ข้าจะรับมือเจ้าไปทำไมกัน”

กู่จินหวายค่อยๆ ก้าวเข้าไปใกล้เขา มองนัยน์ตาของเขาตรงๆ อย่างเฉยชา “ตัวซึ่งหมิงไม่มีความสามารถจะรู้ล่วงหน้าได้ สำนักที่มีชื่อเสียงในยุทธภพให้ความสำคัญกับการรักษาคำพูดมากที่สุด ไม่มีทาง

ทรยศผู้ว่าจ้างอย่างง่ายดาย”

เว่ยเซี่ยนยวนถลึงตาใส่ “นี่เจ้ายอมรับแล้วหรือ”

“ยอมรับ?” กุ๊ฉินหวายหัวเราะเบาๆ “ใช่ ข้ายอมรับ ข้ายอมรับว่าข้าได้จ้างวานมือสังหารเมื่อคืนนี้ และข้าเป็นคนเขียนใบคำสั่งเอง เจ้าจะทำอะไรข้าได้”

คนอะไรช่างกำแหง! เว่ยเซี่ยนยวนเม้มริมฝีปาก แต่อีกฝ่ายพูดไม่ผิด ตราบใดที่ไม่มีหลักฐานชัดเจน ฮองเต้ไม่มีทางเชื่อว่าราชบุตรเขยผู้ส่งาผ้าเผยจะมีความคิดปลงพระชนม์ตนเอง ยิ่งกว่านั้น กุ๊ฉินหวายไม่เคยพุ่งเข้าไปใส่ฮองเต้

หลังจากคิดได้ เขาก็ไม่โมโหอีก ยกไหล่มองกุ๊ฉินหวายและกล่าวว่า “ข้าทำอะไรเจ้าไม่ได้ แต่เจ้าเองก็ทำอะไรข้าไม่ได้เช่นกัน ถึงอย่างไรข้าก็เป็นไร ไหนๆก็อยู่ว่างๆอยู่แล้ว แต่ราชบุตรเขยนั้นไม่เหมือนกัน”

สีหน้าของกุ๊ฉินหวายดูเคร่งเครียดเล็กน้อย ขมวดคิ้วมองเขา “เจ้าหมายความว่าอย่างไร”

“ข้าหมายความว่าอย่างไร เจ้าไม่ใช่รู้ดีแก่ใจหรอกหรือ” เว่ยเซี่ยนยวนแคะหู ยิ้มอย่างอันธพาล “พูดออกไปก็ไม่มีใครเชื่อ แม้ข้าจะรู้ก็ไม่ใช่เรื่องใหญ่อันใด ราชบุตรเขยไม่ต้องตื่นตื่นไป สมควรทำอะไรก็ทำเถียงนั้น”

ในใจกุ๊ฉินหวายหนักอึ้งอย่างยิ่ง สายตาที่มองเว่ยเซี่ยนยวนพลันเปลี่ยนเป็นอึมครึม

“อย่าคิดจะกำจัดข้า” เว่ยเซี่ยนยวนโบกมือ หันหลังเดินจากไป “ไม่มีใครลอบสังหารข้าจนน้อยได้หรอก หากริบร้อนนัก ข้าหนายน้อยจะทำให้เจ้าหายไปจากโลกนี้ก่อน”

“เจ้าคิดจะทำอะไรกันแน่” กุญชรหวายตวาดเสียงต่ำ

คิดจะทำอะไรนะหรือ เว่ยเซี่ยนยวนชะงักทำ คิดอย่างจริงจัง อยู่อึดใจ จากนั้นหันหน้าไปกล่าวว่า “คงเป็นเพราะเบื่อเกินไป จึงคิดจะหยอกเจ้าเล่น”

ใบหน้าของกุญชรหวายเขียวคล้ำ แวตจายความดุตัน ทำได้เพียงเบิกตามองเว่ยเซี่ยนยวนค่อยๆ ลับหายไปท่ามกลางม่าน

เป็นไปไม่ได้ นอกจากเขาแล้ว ในโลกนี้คนที่มีความรู้ ความลับของเขา เว่ยเซี่ยนยวนจะต้องหลอกถามเพื่อล้วงเอาความจริงจากเขา เขาไม่อาจหลงกลได้

กุญชรหวายสุดลมหายใจเข้าลึกๆ สงบจิตใจ ก่อนสาวเท้าเดินออกจากวัง

จวนแม่ทัพเซี่ยนเว่ย

ซูหยินผู้เฒ่าเว่ยหรีตาเคี้ยวเมล็ดแตง ในใจมีความสุขมาก ตั้งแต่นางอายุได้หกสิบปี พันก็ไม่ได้แล้ว จึงไม่ได้เพาะเมล็ดแตงอีกเลย แต่วันนี้ดียิ่ง สามารถกินได้อย่างจุใจ

“ให้เว่ยยางกะเทาะเปลือกออกมาอีก” เมื่อเห็นว่าเมล็ดแตงในจานใกล้หมดแล้ว ซูหยินผู้เฒ่าเปิดปากออกคำสั่ง

ฉินหมัวมัวกล่าวเสียงเบาว่า “ซูหยินน้อยยังซักเสื้อผ้าของวันนี้ไม่เสร็จ และยังต้องทำอาหารกลางวันให้ท่านด้วย...”

“อย่างอื่นทิ้งไว้ก่อน” ซูหยินผู้เฒ่าเว่ยโบกมือ กล่าวว่า “วันนี้นางแค่กะเทาะเปลือกเมล็ดแตงให้ข้าก็พอ กะเทาะเปลือกมาอีกสิบชั่ง นางก็พักผ่อนได้แล้ว”

เมื่อได้ยินเช่นนี้ สาวใช้ในห้องก็รู้สึกเห็นใจซูหยินน้อยมาก

เมล็ดแดงลิปซังเขียวนะ ต้องกะเทาะเปลือกไปถึงเมื่อไรกัน

สาวใช้ถ่ายทอดคำพูดไปที่เรือนตะวันออกอย่างระมัดระวัง และบอกความต้องการของฮูหยินผู้เฒ่าเสียงแผ่วเบา เพราะกลัวว่า ฮูหยินน้อยจะโกรธเป็นฟืนเป็นไฟ แล้วทำร้ายผู้บริสุทธ์

อย่างไรก็ตาม ฮูหยินน้อยไม่แม้แต่จะขมวดคิ้ว เมื่อได้ยิน วาจานี้ นางกลับยิ้มตาหยี กล่าวว่า “เข้าใจแล้ว อีกหนึ่งชั่วยาม พวกเจ้ามารับเมล็ดแดงไป นี่ เอาจานนี้ไปก่อน”

ในจานเต็มไปด้วยเมล็ดแดง ทำให้คนเห็นแล้วต้องกลืนน้ำลาย สาวใช้ประหลาดใจมาก ถามด้วยความสงสัยว่า “ท่านกะเทาะเปลือกเร็ว ขนาดนี้ได้อย่างไร”

“เล็บมีความคม” ตูเว่ยยางยื่นมือออกไป หัวเราะเหะๆ

ช่างเป็นคนดีอะไรอย่างนี้ ถูกทรมานเช่นนี้กลับไม่โกรธ สาวใช้ เลื่อมใสในใจ รีบยกเมล็ดแดงไปรายงานผลการปฏิบัติงาน

“ตวงให้ข้า” ตูเว่ยยางทำท่าบดๆมือ แล้วเทเมล็ดแดงสองซัง ลงไปในเครื่องกะเทาะเปลือกที่เพิ่งทำเสร็จเท่าๆกัน มองเมล็ดแดง สีขาวไหลออกมาจากใต้เครื่องกลไกสีหน้าชื่นมื่น “เยียนจื่อ ติดต่อ อีเหนียงรองแล้วหรือยัง”

เยียนจื่อพยักหน้า “อีเหนียงรองบอกว่าท่านส่งไปที่ร้านขาย ของแห่งก่อนเครื่องหนึ่งเพื่อลองดูได้ พวกเขาให้เงินมัดจำมาหนึ่งร้อย ตำลึงเจ้าคะ”

“อย่างนี้ก็พุดง่ายหน่อย” ตูเว่ยยางกล่าว “เมล็ดแดงลิปซัง ก็เพียงพอให้ฮูหยินผู้เฒ่ากินได้สองสามวัน หลังจากกะเทาะเปลือก เสร็จแล้วก็ส่งเครื่องนี้ไปให้ก่อน จากนั้นเจ้าซื้อของกลับมาเพิ่ม ข้าจะ สร้างอีกเครื่อง”

แม่เยียนจื่อจะเคยเห็นโลกมาไม่น้อยหลังจากติดตามนาง แต่ก็ยังตกตะลึงกับเครื่องกะเทาะเปลือกนี้เช่นกัน “ท่านคิดออกมาได้อย่างไรเจ้าคะ”

“นี่ไม่ใช่เรื่องง่ายหรอกหรือ เทเมล็ดแดงลงไป เจ้าหมูนลื้อเพียงตรงนี้ ตัวหมู่นที่อยู่ข้างในก็จะหมุนตาม เมล็ดแดงจะถูกกระแทกซ้ำๆ จนเปลือกแตก ส่วนเครื่องเป่าลมที่อยู่ข้างๆ เป่าเปลือกเมล็ดแดงออกเบาๆ จากนั้นเมล็ดแดงก็จะผ่านตะแกรงร่อนสองทาง ข้างหลัง... โอ้หยา พุดมากจะไปมีประโยชน์อะไร ทำมากขึ้นจะได้เอาไปขาย ถึงจะใช้ได้”

ขณะที่ตู้เว่ยยางดันเครื่องเป่าลม ก็กล่าวไปด้วยว่า “เครื่องกะเทาะเปลือกหนึ่งเครื่อง พวกเราทำเงินได้สองร้อยตำลึง ต้นทุนยังไม่ถึงสิบตำลึง การค้าขายเช่นนี้เจ้าจะไม่ทำอย่างนั้นหรือ”

“นายหญิง” เยียนจื่อขมวดคิ้ว “ท่านเป็นคุณหนูตระกูลสูงศักดิ์ ไม่ใช่แม่ค้าเจ้าคะ”

“เป็นคุณหนูตระกูลสูงศักดิ์มีประโยชน์อย่างนั้นหรือ” ตู้เว่ยยางเบ้าปาก “ออกเรือนแล้วยังต้องถูกรังแก หากไม่ระมัดระวัง ก็จะถูกครอบครัวของสามีทำให้เดือดร้อนจนกระหับไปถึงบ้านเดิม หากพวกเราไม่หาทางออกด้วยตัวเอง ภายภาคหน้าคนในตระกูลผู้ทั้งเบื่องบน เบื่องล่างหลายสิบชีวิตจะอย่างไร”

ตู้ชิงหมิงนั้นสองแขนเสื้อสะอาดโปร่งใส แต่ก่อนตู้เว่ยยางไม่ได้รู้สึกละอาย ทว่าเมื่อนางมาที่ตระกูลเว่ย ถึงพบว่าครอบครัวของนางที่แท้เป็นมาตรฐานความเป็นอยู่ของชาวบ้านทั่วไป เป็นเรื่องน่าอายที่จะพูดว่า ได้ทำเสนาบดีขึ้นสองผู้ส่งาผ้าเผย กลับมีเสื้อผ้าทั้งหมดเพียงห้าหกชุดเท่านั้น ดูสูญหิณผู้เฒ่าสกุลเว่ยสิ

เสื้อผ้าที่ใส่มาสองเดือนไม่ซำกันเลย ชักที่มีลึบกว่าอ่าง!

ไม่ใช่ว่านางชอบฟังเพื่อ แต่หากมีชีวิตที่ดีขึ้นได้ เหตุใดจะ
ไม่ต้องการเล่า ในเมื่อเครื่องกลไกสามารถเปลี่ยนเป็นเงินได้ เช่นนั้น
นางก็จะนำเงินนั้นไปช่วยเหลือนบ้านเดิม ทำให้ทุกคนมีทางหนีที่โล่งมากขึ้น
ไม่ใช่เรื่องดีหรือ

เขียนจ๊อฟยักหน้าตาม นิ้วว่าถูกโหน่น้ำสำเร็จแล้ว นางตั้งอก
ตั้งใจช่วยหมู่น้อยเพื่อง

ดังนั้นในช่วงสองสามวันที่เว่ยเชียนยวนไม่อยู่ที่จวน ตูเว่ยยาง
รับมือธุหยินผู้เฒ่าไปพลองหาเงินส่วนตัวไปพลอง แยมี่ยมอย่างมีความสุข
“สามร้อยตำลึงเชียวนะ” ตูเว่ยยางน้ำลายไหลขณะนับตัวเงิน
“ซื้อของวางได้ก็ขึ้น”

“ซื้อร้านขายของว่างได้ร้านหนึ่ง” มีคนตอบนางประโยคหนึ่ง
จริงด้วย ตู๋เว่ยยางหันหน้าไปอย่างดีใจ!

ก่อนสัปดาห์จะพลันหมดหมองลง

“เจ้ากลับมาได้อย่างไร”

เวย์เซียนยวนติดหน้าผากนางอย่างโกรธจัดที่หนึ่ง “เหตุใดถึง
พุดจาเช่นนี้ ไม่อยากเห็นข้าอย่างนั้นหรือ”

“เปล่าันะ?” ตู๊เว่ยยางเอามือกุมหน้าผาก ลูกขึ้นยืน ยิ้มแห้งๆ
“ข้าหมายความว่า เจ้ากลับมาอย่างกะทันหัน”

“ทุกห้าวันจะได้หยุดพักหนึ่งวัน วันนี้ถึงคราวข้าจะได้หยุดพัก”
 เว่ยเซี่ยนยวนรู้สึกหงุดหงิด “เดิมทีคิดจะกลับมาดูเจ้าหลังจากไม่ได้
 เจอมาหลายวัน ผลปรากฏว่าความหวังดีกลับถูกมองเป็นปอดดับล¹

¹ หมายความว่า ความหวังดีถูกมองในแง่ร้าย

เสียอย่างนั้น!”

“แหะๆๆ” ตู๋เว่ยยางรีบกล่าว “ข้าไม่ได้หมายความว่าอย่างนั้น
เจ้านี่ๆ ข้ายังมีของจะมอบให้เจ้า”

เว่ยเซี่ยนยวนเดินตามนางเข้าไปในโถงด้านข้างอย่างไม่สบ
อารมณ์ พอเปิดประตู ก็เห็นลูกเล่นหน้าไม้ทุกรูปแบบ อดที่จะเลิกคิ้ว
ไม่ได้ “เจ้าทำได้เร็วจริงๆ”

“ไม่หรรอก ไม่ขนาดนั้นหรรอก หากมีเวลาว่างมาก ย่อมทำ
ได้เยอะ” ตู๋เว่ยยางหยิบ ‘กิเลนคุ้มใจ’ ให้เขา “นี่มอบให้เจ้า”

เหมือนหนังสัตว์แผ่นหนึ่ง ลูบแล้วดูตุงนูน เว่ยเซี่ยนยวนเบะปาก
อย่างรังเกียจ “เอามาทำไม”

“นี่เรียกว่า ‘กิเลนคุ้มใจ’” ตู๋เว่ยยางกล่าว “มีดไว้ที่ตำแหน่งหัวใจ
เพื่อว่ามีคนอยากฆ่าเจ้า...”

“นี่คือประโยชน์ใช้สอยอย่างนั้นหรือ” เว่ยเซี่ยนยวนขัดจังหวะนาง
“เหล็กชิ้นเล็กๆ ก็นำมาใช้เพื่อจุดประสงค์นี้ได้เช่นกัน”

“เจ้านี่ช่างเป็นเด็กที่โง่คร้าย จะไม่ให้คนพุดจบบ่อนหรือ” ตู๋เว่ยยาง
เอามือเท้าเอว ตีเขาที่หนึ่ง “ผู้ใดบอกเจ้ากันว่าใช้เพื่อจุดประสงค์แบบนี้
เข้ามาดู!”

เว่ยเซี่ยนยวนถูกนางตวาดไล่จนตกใจ ตามไปดูนางสวาทอย่างว่า
นอนสอนง่าย

ตู๋เว่ยยางวาง ‘กิเลนคุ้มใจ’ ลงบนโต๊ะ หยิบไม้กระดานมาขวาง
หน้าตัวเอง จากนั้นใช้ไม้พลองฟาดไปยัง ‘กิเลนคุ้มใจ’

“ฟิ้วๆๆ...ฉึก!” อวรุทธลับขนาดเล็กสามอันพุ่งออกมา อันหนึ่ง
พุ่งขึ้นด้านบน อีกอันพุ่งไปข้างหน้าต่าง แล้วยังมีอีกอันปักเข้าไป
กระดานตรงหน้านางอย่างแม่นยำลึกลงไปครึ่งซุน

เว่ยเชียนยวนเลิกคิ้ว

“สิ่งนี้ไม่เพียงแต่ช่วยปกป้องผู้สวมใส่ ยังโต้ตอบคนที่ต้องการจะฆ่าเจ้าได้ด้วย” ตู๋เว่ยยางวางไม้กระดานลง กล่าวอย่างลำพองว่า “อีกทั้งยังสวมใส่อย่างสบาย สบายกว่าแผ่นเหล็กกับเกราะหัวใจ²มาก ข้าทำขึ้นมาเพื่อให้เจ้าไว้ใช้ปกป้องตัวเองโดยเฉพาะ”

นายน์ตาเว่ยเชียนยวนเป็นประกาย เขาเอ่ยถาม “ยังมีของที่ใช้สำหรับป้องกันตัวแบบนี้อีกหรือไม่”

“มีสิ” ตู๋เว่ยยางแนะนำทีละอย่างเหมือนกับหลงจู๊ “ในนี้มีเกาทัณฑ์ในแขนเสื้อ ยามที่มีมือสองข้างของเจ้าถูกรวบไพล่หลัง เพียงกดเบาๆ เข็มเงินจะพุ่งไปยังคนที่ยืนอยู่ข้างหลังเจ้า ข้าวางแผนจะใช้ในครั้งก่อนยามคนชั่วมาที่บ้าน ผลปรากฏว่าพวกไร้ประโยชน์เหล่านั้นถูกกำราบก่อนจะได้ใช้”

ฟังจากน้ำเสียงแล้วเหมือนค่อนข้างเสียดาย? เว่ยเชียนยวนแค้นหัวเราะ “แล้วอันนี้ล่ะ”

“นี่คือ ‘เชือกเวหา’ ” ตู๋เว่ยยางพันเชือกบนมือแล้วสาธิตให้เขาดู “วิชาตัวเบาผู้อื่นไม่ได้ หากถูกคนโล่ฆ่าจะทำเช่นไร ใช้สิ่งนี้กดไปทางกำแพงสูงที่อยู่รอบๆ! พิ้ว เชือกที่มีตะขอสามหัวจะพุ่งออกไปยึดกำแพงอย่างแน่นหนา พาเจ้าเหินขึ้นบนหลังคาไต่กำแพง หลบหนีได้!”

เว่ยเชียนยวนปรบมืออย่างให้ความร่วมมือ กล่าวว่า “จะให้โอกาสเจ้าได้รำรวย ต้องการหรือไม่”

² เกราะหัวใจ หรือเกราะคันฉ่อง (护心镜) เป็นเกราะรัดอกที่ทำจากโลหะ ใช้เพื่อป้องกันลูกศรที่จะพุ่งเข้าใส่หน้าอก ส่วนใหญ่มีลักษณะเป็นวงกลม พื้นผิวเรียบมาก จึงเรียกว่า ‘คันฉ่อง’

ตู้เว่ยยางเงี่ยหูฟังพร้อมกะพริบตา “โอกาสอะไร”

“องครักษ์ในวังรักษาเวรยามหละหลวม ระยะนี้ฮ่องเต้ถูกลอบปลงพระชนม์ ได้ให้ราชองครักษ์เสริมกำลังการคุ้มกันอยู่ตลอด แต่ราชองครักษ์มีฝีมือเช่นนั้น เป็นไปไม่ได้ที่จะทำให้พวกเขาเก่งกาจขึ้นมาในบัดดล แต่ของเล็กๆ เหล่านี้ของเจ้า...บางทีอาจมีประโยชน์”

นัยน์ตาของตู้เว่ยยางพลันสว่างวาว หันหน้าไปก็ทอดลูกคิดติดเสียงดังต็อกตักอยู่สักระยะ จากนั้นมองเขาอย่างประจบสอพลอถามว่า “ต้องการให้ข้าทำอะไร”

“เอาของตัวอย่างให้ข้าสองสามชิ้น จากนั้นเตรียมแผนภาพให้พร้อม” เว่ยเซียนยวนลูบคาง “ข้าจะช่วยเจ้าหาทางขายมันให้กับกรมกลาโหมในราคาสูง เจ้าแบ่งให้ข้าสองส่วน”

ตู้เว่ยยางกลอกตาไปมา ก่อนตอบโต้ะกล่าว “ตกลง!”

ถึงอย่างไร ด้วยความสามารถของนางเอง เป็นไปไม่ได้ที่จะขายของเหล่านี้เข้าไปในวัง สองส่วนก็สองส่วน มีเงินทุกคนได้กำไร!